

Vi kan indrømme, at der ved det foreliggende Lovforslag er sket nogen Forandring til det bedre. Men vi mener ikke, at det er tilstrækkeligt. Vi ønsker større Nedsættelser for denne Lovs Vedkommende, og de Beløb, som er nødvendige til Statens Husholdning, er vi villige til at give Finansministeren ved indirekte Beskatning, ved Beskatning af Forbrugsartikler, navnlig det unødvendige Forbrug. I Henhold hertil har det Mindretal i Udvalget, hvortil jeg hører, under Nr. 1 og 2 stillet et Par Ændringsforslag, der gaar ud paa Nedsættelse af Skalaerne for baade Indkomst- og Formueskatten.

Under Nr. 4 og 5 har det samme Mindretal stillet Ændringsforslag om Beskatning af Brugsforeningerne. Jeg omtalte dette Spørgsmaal allerede ved første Behandling og har omtalt det hver Gang, Indkomst- og Formueskatteloven har været til Behandling. Det er et Krav, vort Parti aldrig bliver træt af at føre frem, indtil det en Gang kan lykkes at overbevise andre ærede Medlemmer af Tinget om, at det er det eneste rigtige, at vi faar denne Beskatning gennemført. Det er et Retfærdighedskrav fra de handlendes Side, at dette sker. Det har man ogsaa haft Forstaelsen af i de andre Partier, og saavel i Folketingets som i Landstingets Udvalg er der ført Forhandlinger derom. Jeg beklager, at disse Forhandlinger ikke har kunnet resultere i Bestemmelser, der tager Sigte paa Gennemførelse af denne Beskatning. — Ændringsforslag Nr. 6 af det samme Mindretal tilsigter at gøre det muligt for Forsikrings-selskaber at faa en mere rationel Opgørelse af deres Overskud. Hvor en saadan rationel Opgørelse ikke kan naas, benyttes Lovfor-slagets Regler.

Ved første Behandling talte jeg om, at navnlig Formuebeskatningen er trykkende. Ikke mindst ubillig bliver den, naar den rammer Formuer, der kun giver et lille Udbytte, og endnu mere, naar den rammer Formue, som slet intet Udbytte giver, eller som overhovedet ikke eksisterer. Det har man for saa vidt ogsaa erkendt fra anden Side, som man er gaaet ind paa, at Varelagre og lignende opgøres til den Værdi, de har paa Opgørelsens Tid, og ikke følger den Opgørelsesmaade, man tidligere har anset for nødvendig og ogsaa kunde forsvare under de mere normale Tilstande, vi havde før Krigen. Men noget lignende foreligger for Ejendomsbesiddernes Vedkommende. Efter Ejendomsskyldloven af 1920 er mange Ejendomme ansat til Værdier, de ingen Sinde har haft, idet man er gaaet ud fra Salg af Ejendomme i den paagældende

Ejendoms Nærhed ved Beregningen af dens Værdi i Handel og Vandel. Men det passer lang tfr. Vi mener, det er urigtigt, at de Formuer, der herved tilskrives de paagældende, er skattepligtige. Det er galt nok, at de skal svare den forøgede Ejendomsskyld. Men værre bliver det, naar de tillige skal svare Formueskat og derved endogsaa kommer op i en højere Skatteklasser for Formuen, hvorved de kommer til at svare en højere Procent af den hele Formue paa Grund af disse ganske imaginære Formuer. I Henhold til disse Betragtninger stiller Mindretallet Ændringsforslag under Nr. 7.

Jeg skal paa Mindretallets Vegne anbefale disse Ændringsforslag til Vedtagelse.

Brandes: Jeg har ikke kunnet tiltræde Ændringsforslag Nr. 3, men jeg kan med Hensyn til Begrunderen heraf henholde mig til, hvad det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Bramsnes) har sagt, og skal ikke trætte Tinget med atter at omtale dette Ændringsforslag. Jeg anser det ikke for at være af saa betydelig Natur, at dette sku'de hindre nogen i at stemme for selve Lovforslaget, selv naar dette Ændringsforslag blev vedtaget.

Om det Spørgsmaal, der er rejst i Betænkningen, og som ogsaa den ærede Ordfører har omtalt, Spørgsmaalet om Forholdet mellem Staten og Kommunerne med Hensyn til gensidige Tilgodehavender, vil jeg tillade mig at sige, at under Krigsaarene var det saaledes, at Staten ofte blev Kommunerne ret store Beløb skyldig, og naar Finansministeriet ikke udbetalte dem, var Grunden den, at Afregningen laa i Indenrigsministeriet; det tog ikke ringe Tid og maatte vistnok den Gang tage en ikke ringe Tid, før Spørgsmaalet om Beløbet Størrelse var afgjort. Saadanne Forhold er jo nu ikke længere til Stede, og det vil nu snarere være Kommunerne, der skylder Staten Penge, end omvendt. Imidlertid tror jeg ikke, dette Forhold kan løses paa en god Maade, før man er blevet færdig med den Omordning af Statsbogholderiet, som i Øjeblikket en Kommission arbejder med. Hvis denne Kommissions Bestræbelser gaar ud paa — og det vil jeg antage — at lægge det hele Regnskabsvæsen ind under Finansministeriet, og hvis det gennemføres saaledes, at Finansministeriet faar fuldkommen Indseende med de Pengetransaktioner, der foregaar mellem Indenrigsministeriet og Kommunerne, og saaledes at hele dette Forhold gaar igennem Finansministeriet, tror jeg, Spørgsmaalet vil blive ordnet paa en fuldt til-